

VIROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

L'HOME-CARGOL

En un banc pintat de fresc s'asseu el pobre Francesc.

Prò després de reposar veu que no es pot aixecar

i per alçà'l del seient en va l'estira la gent.

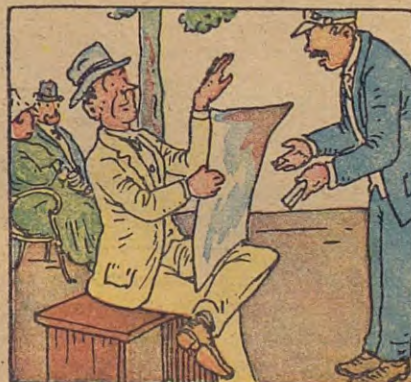
Tant i tant han estirat que el seient han arrencat

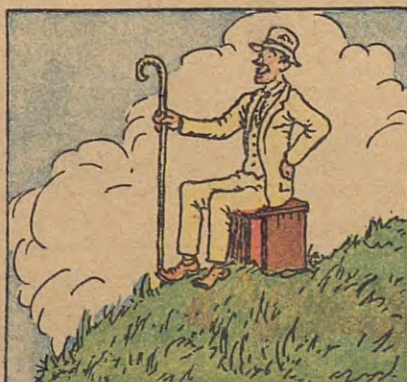
i queda amb gran desconsol convertit en un cargol.

Prò després reflexionant veu que no n'hi ha per tant

car és gran comoditat tenir el seient pagat

i si mai va d'excursió s'asseu on li ve millò

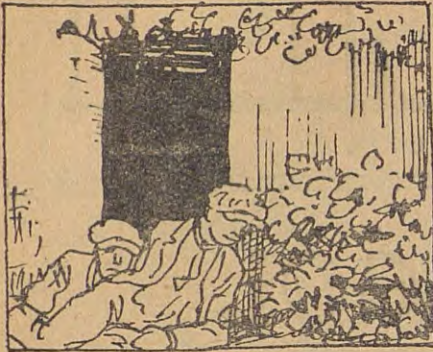
per çò en fer-se un pantaló ja l'encarrega amb silló.

Història d'en Miquelet

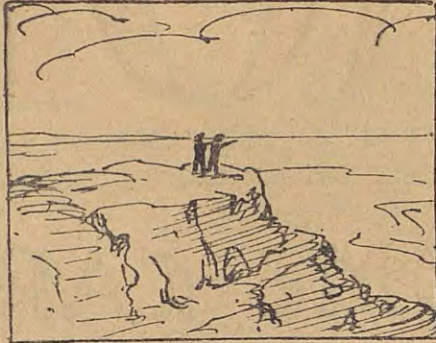
Text d'en JOAQUIM FECIT

(Acabament)

Dibuixos d'en MIRET

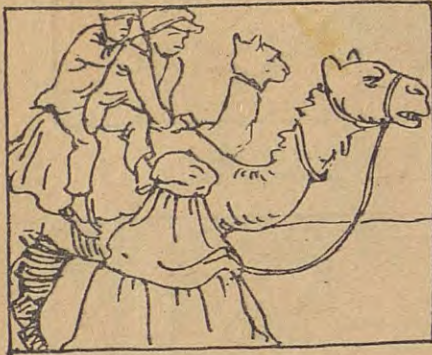
La sortida aquella anava a desembocar en una cova. El paratge era àrid i solitari. No poderen després comprendre quantes hores o quants minuts restaren allí. Quan es retornaren compregueren que no havien somiat i que eren lliures!.. lliures sí, però, on eren? Procuraren enfilar-se en la part

alta del roquissar per veure la rodalia i orientar-se, però el país era tot ell tan desconegut! Un camí o altre havien d'emprendre i és clar, n'empregueren un. Feia tres quarts d'hora aproximadament que caminaven a la ventura, quan els sortí al pas una petita caravana amb els típics camells i

els demanaren un bocí per menjar, i si els voldrien dur a lloc per retrobar-se amb llurs famílies. Per senyes es posaren d'acord i compregueren que la direcció que duia la caravana era la que precisament convenia a ells. Molt satisfets i refets es posaren en camí muntats en aquelles sotragoses torres

vives que eren els camells. Un dels egipcis entenia i deia quatre mots en anglès de manera que encara que llastimosament s'entenia amb en Miquelet que el parlava bastant bé. Vingué la nit ràpidament i acamparen, el fred era viu en aquella hora i tots s'acomoda-

ren en les carpes. Els nostres amiguets dormiren de gust, tanmateix, amb la il·lusió que a l'endemà es veurien altre cop amb la família.

— Quina repulsa ens espera! deia en Joan. — No ho creguis, replicà en Miquelet, — la troballa de la tomba és

un gran triomf per nosaltres. A mitjanit el campament es posà en moviment sobressaltat, els nois es despertaren esverats: — què passa?

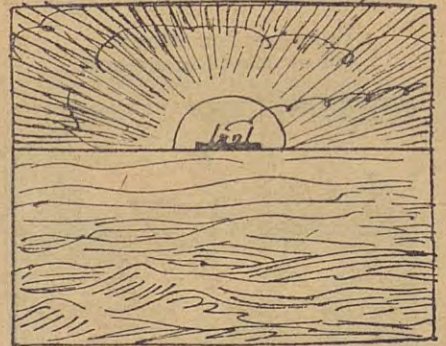
Un grup de soldats acabaven de descobrir-los i els anaven fent rendir i lligant-los els feien posar en filera.

Era una caravana de facinerosos que havien acceptat la companyia dels dos nois catalans per haver-ne un rescat. Si no arribà a ésser l'oportuna arribada dels soldats, qui sap quantes noves trifulques els esperaven encara! D'aquesta manera el desenllaç fou del

tot satisfactori. Un cop als braços dels seus, els explicaren els seus descobriments, però la mare d'en Quimet supersticiosa, no permeté de divulgar la nova, recordant la mala fi de Lord Carnarvon i encomanà la pesadilla als altres. Em voleu creure a mi? féu el

pare d'en Miquelet, entornem-nos-en a casa que em sembla que ja vos n'havéu fet càrrec de l'Egipte. I amb gran recança els nois abandonaren el país. No sé pas si se'n sabran estar de divulgar la troballa.

MISCEL·LANIA

Dibuixos d'En CORNET

IMPOSSIBLE

En un vagó de tren hom contava acudits. Un passatger contà que una vegada un avar havia anat a cà'l den-

tista, i en preguntar-li aquest si voldria anestèsic, respongué que sí, però que abans volia comptar els diners que duia.

Tothom va riure menys un home, que exclamà: — No ho entenc!

Els altres provaren d'explicar-li l'acudit, dient que era natural que l'avar volgués comptar els diners perquè el dentista no n'hi prengués cap mentre estava anestesiàt.

— No és això el que no entenc — féu el viatger. — El que no entenc és com un avar pot mai trobar-se en el cas de no saber quants diners porta exactament a la butxaca.

POQUETA COSA

— Quan vaig començar els meus

negocis, comptava sols amb la meua intel·ligència.

— Sí que comptaves amb poc.

— Vol dir que li compra sempre?
— No, vull dir que m'hi quedo mentre talla la carn perquè no m'en-ganyi.

RECURS INFAL·LIBLE

El tren acabava de tallar la testa a un home i havien acudit al lloc del succés dos municipals i un metge.

Un dels municipals es posà a fer el report del succés en la seva llibreta mentre el metge examinava la víctima. Després d'haver-ho fet es dirigí a l'autoritat que estava escrivint, i li digué:

— Posi que ha mort a conseqüència de cefalec omia traumàtica.

El municipal mirà en l'aire, després a terra i, finalment, preguntà al seu company:

— Com s'escriu això?

— Mira — féu l'altre — quan em venen amb noms així, escric qualsevol cosa i hi tiro una taca de tinta al damunt.

CARITAT

Un senyor es presentà a les oficines de la Beneficència Parroquial, i digué:

— Prenguin nota de socórrer, si poden, una pobra família del carrer de les Mosques, 124, quint, que estan a la misèria, i si demà no paguen vint duros de lloguer els treuran de la casa.

— Farem el que podem — contestà el senyor vicari. — I qui és vostè, si li plau dir-ho, caritatiu senyor?

— Sóc el propietari de la casa.

MASSA GROS

— Una vegada — explicava el pescador de canya — a l'escullera vaig veure un peix tan gros, que, quan va mossegar el meu ham, d'una estrebada em va fer caure a l'aigua!

— Sí que devies prendre una bona remullada! — féu el seu amic que l'escoltava.

— Gens ni m'ca, perquè vaig caure damunt l'esquena del peix.

per En GUILLEM D'OLORÓ

REMEI SENZILL

La sogra: — No sé què fer perquè

el meu gendre s'estigui a casa. Ho he provat tot i sempre se'n va.

L'amiga: — Ha provat d'anar-se'n vostè?

PLAT DEL DIA

La senyora entrà a la cuina i trobà la minyona que enlloc de fer el sopar estava escoltant la ràdio amb els auriculars a l'orella.

— Què hi ha aquest vespre? — preguntà, referint-se al sopar.

— Lliceu, senyora — contestà la cuinera.

LA PALLA I LA BIGA

En Vinaixa retornava a casa després d'una vetllada tabernària amenitzada amb Picon, Cinzano, Mallorca, Domecq i altres begudes espirituals. Com és natural, anava tambalejant-se d'una banda a l'altra de carrer talment com si anés a Palma per primera vegada i es passegés pel pont del «Jaume I».

Amb totes aquestes evolucions, revolucions i circumvolucions, topava repetidament amb diversos transeünts els quals corresponien a l'empenta amb una altra de més forta que l'enviava a rodar.

Per fi, cansat de tanta facècia, en Vinaixa es plantà al bell mig del carrer i exclamà en veu alta:

— Diastre! quanta gent que va de tort i topen amb mi! En ma vida havia vist tants embriacs pel carrer!

No acabaren aquí les aventures del pobre Vinaixa. Arribà a casa seva, i en obrir-li la porta la seva dona, reculà esverat...

— Què et passa? — preguntà ella. — Ja tornes begut? Miserable!

— Ai, ai, ai! pobre de mi! — exclamà el pobre Vinaixa. — Me l'he ben carregada!

— Ja ho crec! — féu la seva dona. — Ja veuràs quina llisada!

— Oh, la llisada rai! No és pas això el que em fa por, sinó la justícia!

— I per què?

— Perquè ara veig que tinc dues dones i m'acusaran de bigàmia.

El pobre Vinaixa, naturalment, hi veia doble...

CONTES ARABICS

ADAPTATS PER JOAN GOLS

AMB IL·LUSTRACIONS

DE JOAN G. JUNCEDA

EL FALCÓ DEL REI SINDABAT

— Segons conta la història — contà el rei Iunan — hi havia entre els reis de Fars, el rei Sindabat, molt afecionat als exercicis corporals, a les llargues passejades pels jardins i boscos desconeguts i a les caceres de tota mena. I heus ací que aquest rei tenia un falcó que ell mateix havia ensinistrat i criat des de petitó, al qual estimava tant, que no el deixava de nit ni de dia; menjava amb ell a la taula i el portava sempre a la mà.

Un dia el rei de Fars eixí de cacera a cavall amb el falcó. No trigaren gaire en acorrallar una daina, i el rei, ge-

lós d'ocir-la ell, digué als criats que l'acompanyaven:

— Pobres de vosaltres si se us escapa: Faré tallar el cap d'aquell pel cantó del qual fugirà!

I heus ací que la daina, no sabent per on fugir, es girà en rodó de car al rei, arrencà a córrer, i en ésser al davant d'ell, féu un salt mai vist, li passà pel damunt i s'escapà rabent. El rei es girà i veié que els seus soldats somreien i es feien l'ullet, en comentari de la sentència que havia dictat un moment abans, i això l'irà de tal manera, que arrencà a córrer amb

el cavall i jurà no deturar-se fins haver occit la daina que l'havia fet quedar en ridícul. El falcó aixecà el vol i ben aviat aconseguí l'animal fugitiu; es deixà anar al damunt del seu cap, i amb dos cops de bec li buidà els ulls. La daina, en quedar orba i perdre l'esma, no feia més que topar de cap amb els arbres i no tardà en arribar fins a ella el rei Sindabat, empunyà el maçó de punxes i d'un cop al mig del cap la deixà estenallada.

El sol queia abrusador, i amb l'esforç que havia fet, al rei de Fars li vingué una set que li enganxava la llengua al paladar; mes no hi havia ni un trist degotall en tota aquella contrada. Arribaren els criats i ningú no portava aigua, puix no comptaven allunyar-se tant. Aleshores el rei Sindabat observà que per la soca d'un arbre anava rajant una aigua semblant a la mantega, i sense pensar-s'hi gens, es despenjà un beire d'or que sempre duïa sospès a la cintura, l'emplenà d'aquell líquid i l'atansà al bec del falcó, pensant que el seu ocell estimat també tindria set. Tantost l'animal veié el beire ple, d'un cop d'ala féu trabucar tot el líquid. Aleshores el rei, pensant que no volia beure el falcó, l'omplí de nou i anà a atansar-lo a la boca del cavall, mes el falcó altra vegada li féu llençar aquell líquid amb un cop d'ala. El rei s'enutjà, però encara tornà a omplir el beire per provar ell de beure d'aquella aigua i altra vegada el falcó li féu trabucar el beire. Aleshores el rei Sindabat agafà l'ocell per les potes foll d'ira, desembeinà la simitarra, i amb dos cops tallà les ales del falcó.

El pobre ocell, tan terriblement ferit, aixecà el cap com volent signar amunt i com volent dir: «Mireu el que hi ha allí dalt!» Es giraren tots a dalt de l'arbre i, horror! Allí hi havia un esgarriós serpent dels més verinosos, i el líquid que davallava arbre avall per la soca era el mortífer verí que de la boca se li escolava!

Podeu comptar amb quina desesperació i quin desconsol petonejà el rei Sindabat el seu falcó fidel! Se'n tornaren al palau, i en arribar-hi, el

pobre ocell s'extremí i quedà mort. El rei Sindabat es desesperava i es maleïa ell mateix de veure quan malament havia pagat al seu amic la salvació de la pròpia vida.

Ja no hi havia remei: El seu salvador ja era mort i fred!

Tal és la història del rei Sindabat! I ara vols tu, visir, que jo persegueixi el meu salvador, el bon metge Ru'an, perquè després, quan ja no hi hagi remei, hagi de penedir-me com es penedí el rei de Fars? — anava dient el rei Iunan al visir envejós.

— Oh, Senyor! — respongué el visir quan el rei Iunan hagué acabat la història. — Creu-me! Jo et dic el que et dic pel teu bé i res més! Tu no veuràs el mal fins que ja en tocaràs les conseqüències. Si m'escoltes, tu ets salvat; i si no, moriràs irremissiblement.

— Mes com puc creure el que em dius d'aquest amic meu que m'ha deslliurat de tot mal! — feia el rei, resistent-se a donar crèdit a les paraules del perfid visir.

— Mes com, Senyor, podeu fiar-vos d'un estranger qui s'és presentat a vós sense que fos cridat per ningú i, sobretot, que us ha curat per males arts, sens fer-vos prendre ni una gota de cap mena de metgia i només fent-vos portar a la mà un objecte misteriós! Guardeu-vos, Senyor, de l'espia que ha vingut a vós amagat sota la capa de l'amistat i us ha guarit d'una malaltia tan misteriosament; Demà, contant amb la impunitat, us assassinarà per un procediment semblant... potser fent-vos només olorar algun perfum màgic!..

— Ai, trist de mi! — féu el rei cedint, per fi, a la mala ànima del visir. — Potser tens raó!..

— Creu-me, Senyor: Traeix-lo abans que ell pugui trair-te a tu; fes que hom el vagi a cercar; fes-li tallar el cap i deslliura't de son maleficil!..

El rei Iunan s'havia deixat enganyar pel mal visir i ben cara pagaria la seva manca de caràcter. Envià a cercar el metge Ruian, i quan el tingué al davant, li féu:

— Saps per què t'he enviat a buscar?

— Ningú, si no és Al'lah l'Altíssim, pot saber l'inconegut, Senyor! — respongué el metge.

— Doncs t'he fet venir per comunicar-te haver descobert tes obscures intencions i castigar-te tal com mereixes: Ara mateix et faré llevar el cap!

— Oh, bon rei Iunan! Es possible que hagis permès que el serpent de l'enveja mossegui la teva ànima! Es possible que vulguis dessobeir la llei d'Al'lah i vulguis tornar-me mal per bé!..

— Vull la teva mort sens retard! — feia el rei.

Mentrestant arribà el porta-glavi i tapà els ulls del pobre metge. Ale hores alguns dels visirs i nababs que eren allí presents intercediren per ell al rei i li digueren que ells no havien trobat mai el metge en traïció contra el rei.

— Senyor — féu el meu metge: — Aquest és el llibre. No proveu pas de servir-vos d'ell abans de la meva mort. Quan m'hauran tallat el cap feu posar aquests pólvors en un plat i feu que hom apreti bé contra ells el cap tallat amb el fi que la sang s'estronqui. Aleshores cerqueu la pàgina que us

El metge, convençut que la seva darrera hora ja era arribada, digué:

— Senyor! Permeteu-me d'anar a casa per ordenar les meves coses, fer testament, disposar el meu enterrament, acomiadar-me dels meus familiars, repartir mos llibres de medicina i, sobretot, separar-ne un d'ells que és el que et destino a tu, oh, rei Iunan! perquè et serveixi de record de la injustícia que ara vas a perpetrar.

— I quina mena de llibre és aquest? — preguntà el rei, intriga.

— Es el llibre que conté els secrets més màgics i les coses més inestimables, el menys important dels quals és el següent: Quan m'hauràs fet tallar el cap, obriràs el llibre, i de la plana que fa vuit en llegiràs les dotze darreres línies: El meu cap tallat, aleshores, et parlarà i respondrà totes les preguntes que li faràs!

En oir aquestes paraules, el rei es meravellà fins el límit de tota meravella; deixà anar el metge a sa casa acompanyat per dos soldats armats i envià a cercar tots els emirs, visirs, xambelans i nababs que formaven la Cort i el divan devingué com un jardí ple de flors.

No trigà gaire en arribar el metge Ruian, portant a les mans un voluminós llibre de pergami antic i un petit flascó ple d'uns pólvors misteriosos:

he dit, feu allò que us he indicat, i el meu cap us parlarà!..

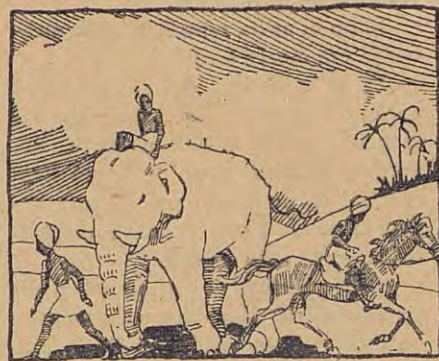
Mes el rei, ple de curiositat, ja no escoltava res. Agafà el llibre, obrí la coberta, i provà de girar full. El llibre era vell, i del temps que no havia estat obert tenia quasi totes les fulles enganxades. Es mullà els dits amb la llengua i girà full: Les dues planes estaven en blanc. Tornà a mullar-se els dits amb la llengua i desenganxà el segon full del tercer: També estava en blanc. De bell nou es mullà la punta dels dits i desenganxà el tercer del quart full: Era blanc el mateix que els altres... Mes el verí que hi havia als fulls del llibre ja havia tocat a la llengua del rei Iunan i ja circulava per totes les seves venes. El rei, pàl·lid, demacrat i entre convulsions esgarri-foses, caigué a terra, i digué:

— Volguí destruir el meu amic fidel com el rei Sindabat el falcó que l'havia salvat, i la justícia d'Al'lah m'ha destruït a mi! Tal·leu el cap d'aquest mal visir, que m'ha aconsellat per la meva perdició. Que ocupi el seu lloc el bon metge Ruian!

I en acabar de dir aquestes paraules, el rei Iunan quedà ert i mort!

(Acabarà)

La tria de l'elefant

— Ha arribat l'hora de maridar la princeseta — deia el Gran Braman al Rajà de Benarès. — Té divuit anys, és bella com el sol i dolça com la lluna. Molts prínceps i rajàs la voldran per esposa així que us decidiu.

El Rajà exclamà dirigint-se a la seva filla: — Ja sents, Sita, llum dels meus ulls, què diu el Braman. Què et

sembla a tu. Ha triat ja el teu cor o vols que el teu pare et cerqui un espòs digne de tu?

— Faré el que em maneu, senyor — respongué la bella Sita tota enrojolada i amb els ulls baixos.

El Rajà no trigà en trametre ambaixadors a totes les corts de l'Índia amb la noya de què la princesa Sita havia

arribat a l'edat d'esdevenir esposa i aviat els més poderosos rajàs, els més opulents prínceps i els nobles de la casta bramànica acudiren en tropell a la cort de Benarès per provar llur fortuna. Cadascú es creia digne de la mà de la bella princesa i tots anaven ja proveïts de trajos de noces i regals

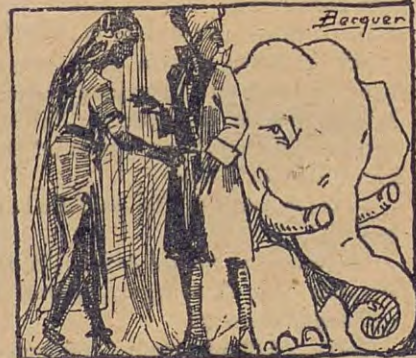
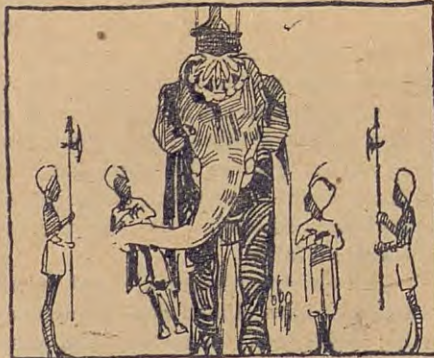
esplèndids en la seguretat d'ésser elegits.

Benarès, la ciutat sagrada de les vores del Ganges, capital del reialme més opulent de l'Índia, presentava un aspecte magnífic, ocupats els seus carrers per centenar d'elefants ricament gualdrapats i amb palanquins de vori

i argent, ocupats per multitud de prínceps i nobles. La cort del vell Rajà, el dia que és féu la gran recepció, estava envaïda pels opulents forasters que eren més de doscents.

Un a un anaren desfilant davant la princesa qui seia en un riquíssim tron dalt el palanquí del seu elefant favorit.

Estava convingut que aquell a qui la princesa somriuria fóra l'escollit. Però quan passà el príncep Selim, el més bell i noble dels pretendents i Sita li somrigué, escollint-lo, Ravana, el poderós Rajà de Naspur i rival del príncep, es trobava tan a prop que jurà i sostingué que la princesa li havia som-

rigut a ell i ja treia l'espasa per castigar el que en deia presumpció de Selim. Sita des de dalt l'elefant els deturà.

— Perdoneu, prínceps, si sóc causa de desavinença, — exclamà. — Però el meu elefant sap prou bé quin dels dos és l'escollit. Poseu-vos, Selim, a la dreta i vós Ravana a l'esquerra i aquell

que Mahanag pugui amb la trompa fins al meu tron serà el meu espòs.

Els dos contendents obeeïren. Sita parlà a l'enorme Mahanag i aquest, prenent Selim per la cintura l'alçà fins a pujar-se'l a coll.

Immediatament tots els gongs i tam-tams ressonaren, saludant l'esco-

llit espòs de Sita i mentrestant aquest deia a la princesa:

— Però, i si Mahanag hagués escollit Ravana?

— No hi havia por — féu Sita somrient. — Mahanag és orb de l'ull esquerre i només et veia a tu!

UN RETALLET DE CADA COSA

EL SALMO I EL JAZZ-BAND

Al Canadà els rius són plens de salmó de tal manera que en llurs riberes s'instal·len vastes fàbriques de conserves. Els indis també s'alimenten principalment de salmó i en pesquen en gran quantitat per assecar-lo com a provisió d'hivern.

Les dones índies, assegudes vora el riu canten cançons melangioses que segons elles, encisen el salmó i el fan acudir amb preferència als llocs on hi ha més música.

Però, d'alguns anys ençà, es nota una considerable escassetat d'aquest útil peix i tant les fàbriques com els indis en sofreixen. Molts experts en la matèria han emès diferents opinions sobre les causes possibles d'aquesta baixa en la quantitat de peix però la més curiosa és la que dona un indi de Fraser River el qual diu que les dones índies han oblidat les antigues melodies salmoneeres per substituir-les per música de jazz i que el salmó justament indignat s'allunya d'aquest soroll infame.

Es molt probable que aquesta opi-

nió sigui veritat ja que és prou sabut que el salmó té molt bon gust i per tant no li ha de plaure la cacofonia ianqui-negra.

NOVES I COMENTARIS

Un llargandaix molt rar ha estat caçat a Amèrica. Els seus conssemblants s'aconsolen de la pèrdua pensant que ara encara són més rars.

La mare d'un atleta està molt contenta perquè el seu noi en les curses sempre *persegueix* els altres.

Els habitants d'un nou barri de barraques demanen gas, aigua, electricitat, tramvia i estancs. Els que tenen ràdio van més enllà encara i demanen una nova terra.

Un aeroplà per passatgers porta màquina d'escriure.

Quan fa un *looping*, l'escrit deu sortir així.

Diu que ara parlar per telèfon am

l'estranger serà tan fàcil com parla amb Hostafrancs. Tan difícil, deuen voler dir.

FAULES D'ISOP

XXXIX. — La guineu

Una guineu atrapada en un parany, pogué fugir tallant-se la cua, però portava una vida intolerable d'avergonyida. Pensà doncs aconsellar les altres guineus de fer el mateix, ja que en la comú dissort, la pròpia vergonya s'amagaria. I així, reunint-les totes, aconsellà que es tallessin les cues, car no sols era inconvenient aquell membre sinó causant de feixuguesasobreria.

Però una d'elles li respongué dient: «Oh tu! Si això no et convingués no ens ho aconsellaries».

Moralitat: La faula mostra que els homes dolents no donen consells als companys per benevolença sinó perquè a ells els convé.

QUIN NAS!

Frederic el Gran, de Prússia tenia especial compte en què els granaders de la seva guàrdia fossin tots ben iguals d'alçada i formessin sempre en línies d'una precisió matemàtica.

Un dia, revistant el magnífic regiment s'adonà, mirant al llarg de la filera, que un nas sobresurtia extraordinàriament.

Cridà el coronel i li digué irat:

— Com és que sobresurt tant el nas d'aquest home! Col·loqueu-lo de seguida a segona fila, que enlletgeix la formació.

— Perdoneu, Majestat! — féu el coronel humilment — però el soldat propietari del nas que veieu, ja hi és a segona fila.

Ara si és veritat o conte, jo no en responc.

Quina cosa és tan fràgil que només anomenant-la ja es trenca?
El silenci.

Mr. Pierre d'Os (tornant en si): — Vejam, quin hem dit que era el valor de X?

De *The Passing Show*

Gran concurs d'ombres xinesques

N.º 522 — Josep Inglés

N.º 523 — Josep Alberich

N.º 524 — Angelina Raís

LA PREMSA

N.º 525 — Adolf Pujades

AVENTURES D'EN BALIGA I EN BALAGA

Avui ben poc s'ha faltat per trencar la societat.

En Balaga té un queixal que diu que li fa molt mal:

S'arracera en un recó i s'hi lliga un mocadò.

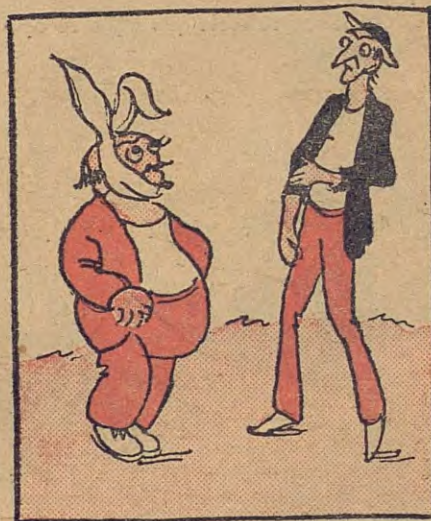
En Baliga va a caçar per veure si pot dinar.

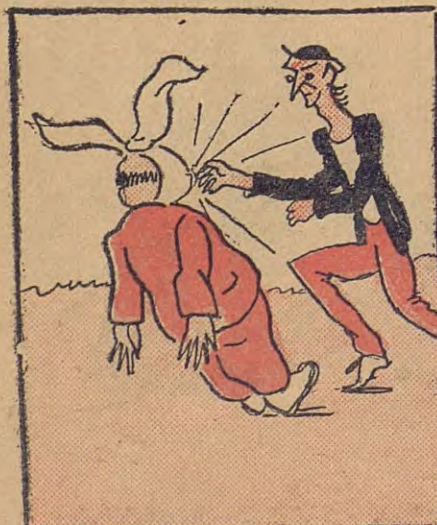
— Allò deu essè una llebre! Serà bona amb força pobrel

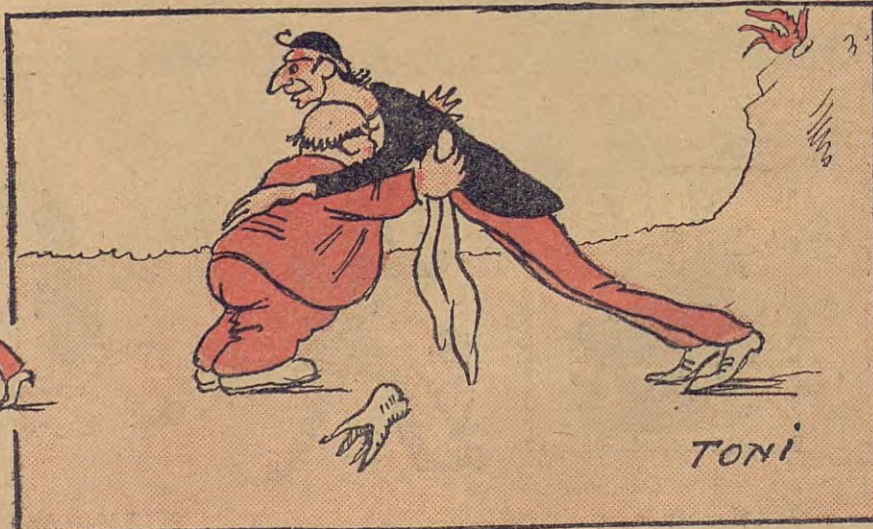
— Apuntem bé i serà nostra! (L'altre fa un bot fins al sostre.)

— Pocasolta! Cap de rucl! Què hi tens en el cervell? Suc?

Encar que es digui Balaga el que m'insulta la paga!

El queixal salta amb la rel i en Balaga es creu al cell!

— Vina als meus braços amic M'has lliurat d'un greu fatiec!

TONI